

Stížnost obrací se také proti zamítnutí nároku na úmrtné, ale činí tak pouze všeobecným rčením, že »výnos ten je rovněž nesprávný právně pokud zamítá nárok na úmrtné«. Tuto námitku nemohl nss uznati za náležitě konkretisovanou ve smyslu § 18. zák. o ss. — — —

Č. 9656.

Pojištění nemocenské: Třileté promlčení práva na předpis nemocenských příspěvků pojistných podle § 3 odst. 3 zák. z 8. února 1909 č. 29 ř. z. nepřetrhuje se úkonem nemoc. pokladny, směřujícím k předpisu příspěvků, nýbrž jenom úkonem, jež nemocenská pokladna vymohla u úřadu.

(Nález ze dne 9. února 1932 č. 1711.)

Prejudikatura : Boh. A 9582/31.

Věc : Okresní nemocenská pojišťovna v N. proti ministerstvu sociální péče o pojistné příspěvky.

Výrok : Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody : Návrh okresní nemocenské pokladny v N., aby firma Eduard D., mechanická tkalcovna a úpravna v N., byla uznána povinnou k dodatečnému zaplacení nemocenských příspěvků ve výši 11150 Kč 10 h za 72 zaměstnance jménem označené za příspěvkovou dobu od 1. července 1919 do 31. prosince 1920, zamítla osp v Náchodě výměrem z 23. března 1926 proto, že »právo pokladny na dodatečné předepsání příspěvků v době vydání platebního listu podle ustanovení § 3 odst. 1 zák. z 8. února 1909 č. 29 ř. z. bylo již promlčeno«. Výměr ten byl v pořadí stolic správních, posléze nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti okresní nemocenské pokladny na toto rozhodnutí uvážil nss toto: — — —

Spor jde jediňe o to, bylo-li právo stěžující si pokladny na vyměření příspěvků za dobu od 1. července 1919 do 31. prosince 1920 u firmy E. D. promlčeno čili nic. Jest nesporno, že příspěvky byly předepsány platebním výměrem, doručeným uvedené firmě dne 3. března 1925, tedy po uplynutí 3leté promlčecí lhůty.

Stížnost však má zřejmě za to, že promlčecí lhůta byla přerušena úkonem stěžující si pojišťovny, totiž vydáním oběžníku z 12. května 1920 a z 18. září 1923, jímž byla ona firma vyzvána k podání řádných dodatečných přihlášek a odhlášek všech osob, které měly před 1. lednem 1921 nárok na vyšší nemocenskou podporu než Kč 28.— týdně a — ačkoliv podléhaly pojistné povinnosti u okr. nemoc. pokladny v N., byly přihlášeny u nepřislušných pokladen nemocenských, resp., že dobu od 8. června 1920 — kdy byl jí doručen výměr osp v Náchodě ze 7. června 1920 zakazující rozšiřování oběžníku z 12. května 1920, sledujícího stejný účel jako oběžník z 18. září 1923 — až do 11. listopadu 1922, kdy byl uvedený výměr osp-é v Náchodě nadřízeným úřadem zrušen, nelze vůbec do promlčecí lhůty počítati, a že o tuto dobu byla lhůta prodloužena, poněvadž postupem osp-é bylo pojišťovně znemožněno pře-

depsati příslušné příspěvky, a jde tudíž o úřední úkon, byť i negativní, ve smyslu § 3 odst. 3 zák. č. 29/1909 ř. z.

Námítkám těm nemohl nss dáti za pravdu.

Zákon z 8. února 1909 č. 29 ř. z. stanoví v § 3 odst. 1, že právo na předpis příspěvků nemocenského pojištění se promlčuje ve třech letech po uplynutí příslušného příspěvkového období. Podle odstavce 3. téhož paragrafu přetrhuje se promlčení práva na předpis příspěvků každým úředním úkonem, vymoženým pokladnou k cíli předpisu příspěvků a to okamžikem, kdy podnikatel o úředním úkonu nabyl vědomosti.

Pokud stížnost spatřuje ve svých oběžnících z 12. května 1920 a z 18. září 1923 takovýto úřední úkon, staví se v rozpor s jednoznačným zněním předpisu cit. odst. 3. § 3: neboť byť i oběžníky ty svým obsahem byly úkony směřující k předpisu příspěvků, nemohou býti hodnoceny za úřední úkony pokladnou vymožené; již ze slova »vymožený« plyne, že zákon nemíní na uvedeném místě úkon pokladny samé, nýbrž úkon, ježž ona si vymohla u úřadu. (Sr. nál. Boh. A 9582/31.) Tím padá námítka na prvním místě uvedená.

Avšak i druhá výtka je neodpostatněna, neboť zákon předpokládá úřední úkon vymožený pokladnou, tedy úkon, o nějž pokladna žádala, a směřující proti zaměstnavateli a nikoliv úřední úkon, vydaný proti pokladně, jak bylo zde, kde okresní úřad zakázal rozšiřování oběžníku, vydaného stěžující si pokladnou, aby zaměstnavatelé jejího okresu, pokud jsou členy jejími, tedy i zúčastněná strana, firma Ed. D., své úředníky, zřízence a jiné osoby, mající plat denně 6 Kč 50 h převyšující neprodleně u ní přihlásili. O jiném úkonu, jenž by měl za účinek přerušení promlčecí lhůty, zákon nemluví a nemá zejména také ustanovení, že by určitý úřední úkon stavěl tuto lhůtu.

Č. 9657.

Samospráva obecní: I. Rozhoduje podle § 37 obec. zřiz. o povinnosti obce k náhradě škody pro opomenutí povinné péče, není správní úřad povolán rozhodovati též o případném spoluzavinění strany jakožto okolnosti rozhodné pro určení výše náhrady.

Řízení před nss-em: K výkladu § 105 ústavní listiny.

(Nález ze dne 9. února 1932 č. 1845.)

Prejudikatura: Boh. A 9333/31.

Věc: Město P. proti zemskému úřadu v Praze o náhradu škody podle § 37 ob. zřiz.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím bylo uznáno, že stěžující si obec jest povinna nahraditi zúčastněné straně veškerou škodu, kterou utrpěla úrazem dne 2. února 1925, zrušuje se pro nezákonnost. Jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání stěžující si obce z výměru osp-é v Příbrami ze 13. listopadu 1928, jímž bylo podle § 37 obec. zřiz. uznáno, že obec P. jest povinna nahraditi Josefě T. veškerou škodu, kterou tato dne 2. února 1925 utrpěla úrazem na schůdkách nádražního mostu, vedoucího nad nádražím v P. k B.